

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXVII. Gregorii Papae I. Ad Anastasivm Episcopvm Antiochenvm.
Congratulatur de reuersione eius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

orandum est, & omnipotens Deus assiduis precibus implorandus, vt hunc a mente illius auertat errorem, hoc ab vnitate atque humilitate ecclesiæ malum superbiæ, & confusionis amoueat. Et fauente Domino omnibus viribus concurrendum atque prouidendum, ne in vnus veneno sermonis viuentia in Christi corpore membra moriantur. Si enim hoc dici licenter permittitur, honor patriarcharum omnium negatur. Et cum fortasse is in errore perit, qui vniuersalis dicitur, nullus iam episcopus remansisse in statu veritatis inuenitur. Obtestor ergo vt constanter ac sine præiudicio seruetis sicut accepistis ecclesias, & nihil sibi in vobis hæc tentatio diabolicæ vsurpationis adscribat. State fortes, state securi, scriptaque cum vniuersalis nominis falsitate nec dare vnquam, nec suscipere præsumatis. Omnes episcopos curæ vestræ subiectos ab huius elationis inquinacione prohibete, vt vniuersæ vos ecclesiæ patriarchas non solum in bonis operibus, sed etiam in veritatis auctoritate cognoscant. Si qua autem forsitan aduersa subsequuntur, vnanimiter persistentes, etiam moriendo debemus ostendere, quia in damnando generalitatis nomine nostrum specialiter aliquid non amamus. Dicamus cum Paulo: *Mihi viuere Christus est, & mori lucrum.* Audiamus quod primus omnium pastorum dicit: *Si quid patiamini propter iustitiam, beati eritis.* Mihi enim credite, quia honorem, quem pro prædicanda veritate suscepimus, si necessitatis causa exigat, securius pro eadem veritate relinquimus quam tenemus. Pro me autem, sicut vestram carissimam beatitudinem decet, orate; vt hoc quod vobis loqui audeo, operibus ostendam.

Philipp. 1.
1. Pet. 3.

EPISTOLA XXXVII.

GREGORII PAPÆ I.

AD ANASTASIVM EPISCOPVM ANTIOCHENVM.

Congratulatur de reuerfione eius.

Gregorius Anastasio episcopo Antiocheno.

Luc. 2.

GLORIA in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis: quia magnus ille fluuius, qui quondam a rentia Antiochiæ saxa reliquerat, tandem ad proprium alueum reuersus, & subiectas & iuxta positas valles rigat, vt

& vnum tricesimum, & aliud sexagesimū, aliud vero centesimum fructum ferat. Iam nunc dubium non est, multos in eius vallibus animarum flores excrescere, eosque ad maturos vsque fructus per linguæ vestræ fluentia peruenire. Vnde omnipotenti Deo debitam laudem cordis atque oris vocibus ex omnibus medullis reddimus, & in vestra beatitudine non vobis tantummodo, sed omnibus qui vobis subiacent, congaudemus. Suscepi vero epistolas dulcissimæ mihi atque suauissimæ sanctitatis vestræ, ipsum, vt ita dicam, laborem * sudantes. Et quidem scio, quod post illa quietis culmina, in quibus secreta cælestia cordis tangebamus manu, graue valde sit exteriora tolerare. Sed memento quia apostolicam sedem regis, & dolorem citius temperas: quoniam omnibus omnia factus es. In libris Regum, sicut perfecta vestra sanctitas nouit, quidam describitur, qui vtraque manu pro dextera utebatur. In quare ego de dulcissimo atque sanctissimo dudum patrono domno meo Anastasio dubius non sum, quia dum terrena opera ad cælestem vtilitatem pertrahit, in vsum dextræ vertit sinistram: vt & cælestis intentio opus suum videlicet dextera peragat, & cura temporalium dum ad iustitiæ vtilitatem ducitur, ad fortitudinem dextræ sinistra permutetur. Et quidem hæc esse sine graui labore & tædio nequaquam possunt. Sed recordemur labores præcedentium, & dura non erunt quæ toleramus. *Per multas enim tribulationes oportet nos introire in regnum Dei. Et supra modum grauati sumus, supra virtutem, ita vt & nos tæderet viuere. Sed & ipsi in nobis responsum mortis habuimus, vt non simus fidentes in nobis.* Et tamen non sunt condignæ passiones huius temporis ad superuenientem gloriam, quæ reuelabitur in nobis. Quomodo igitur sine labore transire possumus æstum huius sæculi, nos infirmæ oues, in quo grauiter sudasse nouimus & arietes? Quantas vero in hac terra tribulationes de Longobardorum gladiis, de iniquitatibus iudicum, de insolentia atque importunitate causarum, de cura subiectorum, de molestia etiam corporis quam patior, explere nec calamo nec lingua sufficio. De quibus & si qua breuiter possum loqui, dubito ne vestræ sanctissimæ caritati, dum de suis tribulationibus affligitur, etiam meas augeam. Sed omnipotens Deus, & suæ largitate pietatis sanctissimæ ve-

* al. sudantes.

1. Paral. 12.

1. Cor. 1.

Act. 14.

Rom. 8.

fræ beatitudinis mentem omni consolatione repleat, & indignum me aliquando ab his quæ patior malis quiescere pro vestra intercessione concedat. Amen. Gratia. Quæ videlicet verba de scriptis vestris accepta, idcirco in meis epistolis pono, vt de sancto Ignatio vestra beatitudo cognoscat, quia non solum vester est, sed etiam noster. Sicut enim magistrum eius apostolorum principem habemus communem, ita quoque eiusdem principis discipulum nullus nostrum habeat priuatum. Benedictionem autem vestram qua debuimus mente suscepimus, bene redolentem, bene sapientem. Et omnipotenti Deo gratias agimus, quia & odora sunt & sapor a quæ agitis, quæ dicitis, quæ datis. De vita igitur vestra dicamus pariter, dicamus omnes:

Luc 2. *Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.*

EPISTOLA XXXVIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD IOANNEM EPISCOPVM CONSTANTINOPOLITANVM.

De pace sanctæ ecclesiæ ab eo per vniuersalis nomen turbata. De Synodo per Pelagium papam cassata. Exemplum proponit diaboli contra Deum superbientis. Et de superbia eius nimia.

Gregorius Ioanni episcopo Constantinopolitano.

*Ioan. diac.
libro 3. cap.
54.*

Eo tempore quo fraternitas vestra in sacerdotalem honorem prouecta est, quantam ecclesiarum pacem atque concordiam inuenerit recolit. Sed quo ausu, quoque tumore, nescio nouum sibi conata est nomen arripere, vnde omnium fratrum corda potuissent ad scandalum peruenire. Qua in re vehementer admiror, quia ne ad episcopatum venire potuisses, fugisse velle te memini: quem tamen adeptum ita exercere desideras, ac si ad eum ambizioso desiderio cucurrisses. Qui enim indignum te esse fatebaris, vt episcopus dici debuisses, ad hoc quandoque perductus es, vt despectis fratribus episcopus appetas solus vocari. Et quidem hac de re sanctæ memoriæ decessoris mei Pelagii graua ad sanctitatem vestram scripta transmissa sunt. In quibus Synodi, quæ apud vos de fratris quondam & confacerdotis nostri Gregorii causâ congre-